

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.I.20.090/2023/4.

A felperes: Felperes1 (Cím2.)

A felperes képviselője: dr. Koczka Éva ügyvéd (cím3)

Az alperes: Alperes1 (Cím1.)

Az alperes képviselője: dr. Nagy Veronika ügyvéd (cím4)

A per tárgya: személyiségi jogsértés megállapítása

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék, P.20.046/2023/7.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 8.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Mellőzi az alperes 72.000 (hetvenkettőezer) Ft eljárási illetékben történő marasztalását és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állam javára 84.000 (nyolcvannégyezer) Ft feljegyzett eljárási illetéket.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 140.500 (száznegyvenezer-ötszáz) forint első és másodfokú perköltséget, valamint az államnak az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 112.000 (száztizenkettőezer) forint fellebbezési illetéket.

A bíróság tájékoztatja a feleket, hogy az államnak járó eljárási és fellebbezési illetéket az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-090600418 illetékbevételi számlájára kell megfizetni.

Az eljárási illeték megfizetése során az elsőfokú bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámát, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító jelét, a fellebbezési illeték megfizetése során jelen bíróság megnevezését, bírósági ügyszámát, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító jelét közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Soproni Járásbíróság Városban, 2020. október 13. napján meghozott és kihirdetett a B.147/2020/8. számú ítélete szerint az alperes, mint vádlott bűnös erőszak bűntettében, rongálás és szeméremszétség vétségében. A bíróság ezért halmazati büntetésként 480 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, akként, hogy egy napi tétel pénzbüntetés összegét 1.500 Ft-ban állapította meg. A kiszabott pénzbüntetés 720.000 Ft, melynek megfizetésére a bíróság 24 havi részletfizetést engedélyezett.

[2] A büntetőügyben eljáró bíróság az alábbi tényállást állapította meg:

[3] A vádlott és Felperes1 - jelenleg Felperes1 - sértett 2014 decemberében ismerkedtek meg, majd 2015. július 25. napján kötöttek házasságot. E házasság 2016 nyaratól vitákkal, veszekedésekkel volt terhelt, mely során a vádlott rendszeresen havonta 1-2 alkalommal bántalmazta, szidalmazta, megalázta a feleségét, Felperes1 sértettét.

[4] A házaspár 2016 nyarán Városban élt. A vádlott és az akkor várandós sértett 2016. augusztus 4. napján Városban, a utca1 utcában levő BMX pálya közelében állt meg autójával, abból kiszállva vitatkozni, veszekedni, dulakodni kezdtek, amely során a vádlott megragadta a sértett karját, nyakát, majd fejét az autó motorháztetőjébe ütötte.

[5] A sértett a bántalmazás során nyaka, bal felkarja, jobb kézfeje és bal térd zúzódását szenvedte el, mely sérülések gyógytartama 8 napon belüli volt.

[6] Felperes1 sértett és a vádlott 2016. szeptember végén a sértett szüleinek a tulajdonában álló cím5 szám alatti ingatlanába költöztek, ahol a bántalmazások tovább folytatódtak a vádlott részéről, a vádlott a viták során szidalmazta a sértettét, illetve havonta egy-egy alkalommal pofon is ütötte őt.

[7] A vádlott 2016. november 4-én 18.00 óra tájban szintén vitatkozott, dulakodott feleségével, mely során az akkor állapotos sértett telefonon kért segítséget barátjától, aki értesítette a rendőrséget. A helyszínre érkező rendőröket a vádlott a lakásba nem engedte be, így rendőri intézkedésre nem került sor.

[8] A vádlott és Felperes1 sértett házasságából 2017. február 2. napján megszületett közös gyermekük. A vádlott viselkedése 2017 nyarára durvább és agresszívebb lett, feleségét gyakran „kurvának” nevezte, anyai képességeit is kétségbe vonta, a „világ legszarabb anyjának” nevezte.

[9] A vádlott 2017. július 1. napján a délutáni, esti órákban, munkából hazatérve ismét veszekedni kezdett feleségével az város1-i otthonukban, mely során az étkezőben egy rattan-székkal egy alkalommal nagy erővel hátba vágta a sértettet, melynek következtében a sértett testén zúzódások, bevérzések keletkeztek.

[10] A vádlott és a sértett között 2017. augusztus 12. napján az éjszakai órákban az város1-i otthonukban ismét vita kerekedett, amely során a vádlott megragadta a sértett nyakát, őt fojtogatni kezdte, majd karjánál fogva a hálósobába rángatta, nagy erővel az ágyra dobta, aminek következtében az ágy tartórácsa is beszakadt, eltört. A vádlott ezt követően megpróbálta a sértett alsóneműjét lehúzni, ám a sértett ezt nem engedte és sírva kérte, hogy ne bántsa őt. A vádlott erre közölte a sértettel, hogy „fogd be a pofádat büdös kurva, most baszni fogunk”. Mivel a sértett továbbra is sírt és szorította a fehérneműjét, a vádlott a szándékától elállt és azt mondta a sértettnek, hogy „frigid nőszemély”.

[11] A sértett ezt követően, 2017. augusztus 14. napján az cím5 szám alatti házból a szüleihez, a cím2 szám alatti házba költözött, majd az város1-i házban a zárat lecserélték és a vádlottat felszólították a házból való elköltözésre.

[12] Felperes a 2022. október 26-án előterjesztett keresetlevelében kérte a törvényszéket, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdése alapján, figyelemmel a Ptk. 2:43. § a) és d) pontjára állapítsa meg, hogy az alperes azzal a magatartásával, hogy 2016. augusztus hó 4. napján Város1ban, a utca1 utcában az autójából kiszállva megragadta a felperes karját, nyakát, majd a felperes fejét az autó motorháztetőjébe ütötte és a bántalmazással nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket okozott a nyakán és a bal felkarján, a jobb kézfejen és a bal térdén is nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket okozva, továbbá az alperes 2016 nyaratól rendszeresen bántalmazta, szidalmazta a felperest, 2016 szeptemberétől Város2en folytatta a bántalmazást, 2016. november 4-én – amikor a felperes gyermeket várt – szidalmazta, és dulakodott vele, a közös gyermekük születése után 2017. nyarán agresszív magatartása fokozódott, „kurvának” nevezte, anyai képességét kétségbe vonta és a „világ legszarabb anyjának” nevezte a felperest, 2017. július hó 1. napján az érdi otthonukban egy rattan székkal hátba vágta, aminek következtében zúzódásokat, bevérzéseket szenvedett a felperes, 2017. augusztus 12-én éjszaka az érdi lakás hálósobájába rángatta, nagy erővel az ágyra dobta a felperest, aminek következtében az ágy tartórácsa beszakadt, a felperes sírva kérte, hogy ne bántsa, mire az alperes azt mondta, hogy „fogd be a pofádat büdös kurva, most baszni fogunk”, megvalósította alperes a Btk. 212/A. § (2) a pontjába ütköző kapcsolati erőszak büntetést és megsértette a felperes személyiségi jogát, a magatartása következtében sérült a felperes testi épsége és becsülete.

[13] Kérte továbbá, hogy a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a (2) bekezdésre kötelezze a bíróság az alperest a felperest ért, az alperes által testi épségében és becsületében 2016. augusztus hó 04. napja és 2017. augusztus hó 12. napja között Város1ban

és Város2en a testi épségében és a becsületében okozott sérelemért 800.000 Ft sérelemdíj megfizetésére 15 napon belül, kötelezze továbbá a sérelemdíj összege után 2020. október hó 13. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére (Ptk. 6:48. §).

[14] Kötelezze továbbá az alperest az eljárás során felmerülő perköltség megfizetésre azzal, hogy a mellékelt megbízási szerződés alapján a jogi képviselő munkadíja az elsőfokú eljárás során egy összegű 150.000 Ft, továbbá tárgyalásonként 50.000 Ft.

[15] A kereseti tényállás alapját az az alperesi magatartás képezte, amellyel az alperes felperes sérelmére megvalósította a 2012. évi C. törvény (Btk.) 212/A. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő kapcsolati erőszak bűntettét, amelynek elkövetésében a Soproni Járásbíróság 2020. október hó 13. napján jogerőre emelkedett B.147/2020/8. számú ítéletében bűnösnek mondta ki az alperest, és e cselekmény miatt is elítélte.

[16] A fenti magatartásokkal egyrészt testi sérülést okozott felperesnek az alperes, másrészt a szidalmazásaival és a testi bántalmazásaival is folyamatosan megsértette a felperes becsületét. Testi sérülést okozott alperes a 2016. augusztus 4-i, a 2017. július hó 01. napján és a 2017. augusztus hó 12-én történt magatartásával, míg az alperes szóbeli sértegetései, különösen, hogy rendszeresen kurvának nevezte, minősíthetetlen hangnemben vitatta anyai mivoltját és maga a tettelegességei is súlyosan sértették a felperes becsületét is.

[17] A fentiek bizonyítására felperes csatolta a Soproni Járásbíróság B.147/2020/8. számú ítéletét, amelyben elítélte a bíróság jogerősen az alperest a jelen ügy tárgyát képező cselekmények elkövetésében. Figyelemmel arra, hogy a bűnösség megállapítása a jelen perben a polgári bíróságot is köti, ezért e tekintetben nem kérte felperes a büntetőeljárás során már lefolytatott bizonyítás megismétlését. Kérte továbbá a személyes meghallgatását az ügyben és a Soproni Járásbíróság B.147/2020. számú ügyének beszerzését majd ez utóbbit mellőzni kérte.

[18] A büntetőeljárásban tett megállapítások alkalmasak arra a felperes álláspontja szerint, hogy bizonyítsák az alperes személyiségi jogok megsértését tanúsító magatartását. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése pedig kimondja, hogy a sérelemdíjra a kártérítés szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. Ugyanakkor kérte felperes figyelembe venni a sérelemdíj mértének meghatározásánál a jogértés súlyát (rendszeres bántalmazás), az ismétlődő jellegét és a sértettre gyakorolt hatását, azt, hogy folyamatosan félelemben tartotta és még terhesen is bántalmazta a felperest.

[19] Alperes írásbeli ellenkérelmében a felperesi kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

[20] Elévülési kifogással élt, hivatkozott a Ptk. 6:533. § (1) bekezdésére, amely szerint a kártérítésre az elévülés szabályait azzal az eltéréssel kell alkalmazni, hogy a bűncselekménnyel okozott kár esetén a követelés öt éven túl sem évül el mindaddig, amíg a

bűncselekmény büntethetősége el nem évül. Egyben költségjegyzéket nyújtott be és kérte a felperes ügyvédi munkadíj megfizetésére való kötelezését.

[21] Álláspontja szerint felperes a 2023. március 23. napján kelt perfelvételi nyilatkozatában lényegében keresetváltoztatást terjesztett elő azáltal, hogy – az alperesi ellenérelemben foglaltakra tekintettel – keresete jogalapjaként további jogszabályi rendelkezéseket hívott fel az elévülés megcáfolása körében. Álláspontja szerint azonban felperes keresetváltoztatása nem felelt meg a Pp. 185. § (2) bekezdésében foglalt követelményeknek, az ugyanis nem tartalmazta a Pp. 170. §-ban előírt kötelező tartalmi elemeket.

[22] Előadta, hogy a Ptk. 6:2. § (1) bekezdése kötelmi követeléssé minősíti a személyiségi jogsértésből fakadó igényeket, így azok az általános, azaz a kötelmi igényekre adott elévülési időkorlátozások alá sorolandók.

[23] A jogsértő felróhatóságától független, azaz objektív szankciók tekintetében a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése kifejezetten a normaszövegbe ágyazva kimondja, hogy e jogkövetkezmények az általános elévülési időn belül érvényesíthetőek. Ezzel az elévülés kötelmi jogi szabályait (6:22. § - 6:25. §) rendeli alkalmazni az igényérvényesítésre, így a jogsértés bekövetkezte tényének bírói megállapítására vonatkozó igény elévülési jellegű.

[24] A Ptk. pusztán az objektív szankciók tekintetében szabályozza közvetlenül az elévülés kérdéskörét, azonban közvetetten, a sérelemdíj tekintetében a kártérítési fejezet szabályainak alkalmazására utalással az elévülési szabályok előírása a szubjektív szankciók tekintetében is megtörténik: a sérelemdíjra vonatkozó igény szintén elévülési jellegű. Mindazon esetekben, amikor folyamatos magatartással valósul meg a jogsértés, az elévülés a jogsértés megszűnésétől kezdődik, ismétlődő, ugyanolyan jogsértést megvalósító tényállások esetében azokat egy jogsértésnek kell tekinteni a kártérítési jog körében kimunkált elveknek megfelelően.

[25] A felperes által a jelen peres eljárás keretében érvényesíteni kívánt sérelemdíj iránti igény egyik, a Ptk. kár fogalma összetevő eleme alá sem vonható be, hiszen a sérelemdíj nem a károkozó magatartás következtében bekövetkezett kár megtérítésére, helyreállítására szolgál, az nem a károsult vagyonában beállott értékcsökkenés, nem az elmaradt vagyoni előny és nem is a károsult ért vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez szükséges költség, hanem a sérelemdíj önmagában a személyiségi jogokat sértő magatartásra tekintettel illetheti meg a jogaiban megsértett személyt.

[26] Hivatkozott arra, hogy jelen perben a felperes nem bűncselekménnyel okozott kárt kíván érvényesíteni, hanem a személyiségi jogai megsértésére tekintettel sérelemdíj iránti igényt (amely nem azonos a bűncselekménnyel okozott kárral), a perbeli esetben a Ptk. 6:533. § (1) bekezdése nem alkalmazható, így az abban írt elévülési szabályok sem irányadóak. Jelen perre tehát a 6:22. § (1) bekezdése szerinti általános 5 éves elévülési idő az alkalmazandó.

[27] A felperes által a keresetében felsorolt cselekmények folyamatos magatartással valósultak meg, a Soproni Járásbíróság a B.147/2020/8. sorszámu jogerős ítéletében rögzített

ugyanezen cselekményeket állapotbűncselekményként, törvényi egységként egyrendbeli bűncselekménynek minősítette. Erre tekintettel a felperes által leírt cselekmények tekintetében az elévülési idő a jogellenes állapot befejezésének napján kezdődött.

[28] Jelen esetben a jogellenes állapot befejezésének napját a felperes 2017. augusztus 12. napjában jelölte meg a jogerős büntető ítélettel egyezően, amelynek alapján a perbeli cselekmények vonatkozásában az elévülési idő 2017. augusztus 12. napján kezdődött. A Ptk. 2:51. § (1) bekezdése szerint a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítása, mint objektív jogkövetkezmény az általános, 5 éves elévülési időn belül érvényesíthető. Az elévülési idő 2017. augusztus 12. napján történő kezdetére tekintettel az 5 éves elévülési idő 2022. augusztus 12. napján már eltelt, ezért a felperes igénye arra vonatkozóan, hogy a 2017. augusztus 12. napjáig bezárólag történt jogsértések vonatkozásában kérje a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását, már 2022. augusztus 12. napján elévült.

[29] A fentiekben kifejtettek okán – álláspontja szerint – nincs jelentősége jelen perben a Btk. 28. § (1) bekezdése szerinti, elévülést megszakító rendelkezéseinek sem, hiszen a felperes nem bűncselekménnyel okozott kárt kívánt érvényesíteni, hanem a személyiségi jogai megsértésére tekintettel sérelemdíj iránti igényt, amely nem azonos a bűncselekménnyel okozott kárral.

[30] A nyomozás elrendeléséhez igen, a jogerős marasztaló ítélethez azonban elévülést megszakító hatás nem kötődik. E körben hivatkozni kívánt az alábbi bírósági határozatokra: a Debreceni Ítéltábla Bf.85/2018/225. számú határozatára, az 1/2020. Büntető jogegységi határozat felülvizsgálati eljárásban elrendelt hatályon kívül helyezés esetén az elévülés vizsgálatáról szóló határozatra, valamint a Kúria Bfv.II.1762/2016/6. számú végzésére.

[31] A perbeli követelés tekintetében az elévülési idő kizárólag a Ptk. 6:25. § (1) bekezdésében írt okokból szakadhatott volna meg, ilyen okok azonban felperesi jelen követelés vonatkozásában nem álltak fenn. Megjegyezte még, hogy a felperes önmagában azzal a körülménnyel, hogy a Soproni Járásbíróság megállapította a bűnösséget a keresetben írt cselekményeket illetően pusztán a jogsértés megtörténtét tudja bizonyítani, evonatkozásban a jelen peres eljárásban már nem kell bizonyítást lefolytatni, egyéb hatása azonban nincs a jogerős ítéletnek a jelen perre, főképp nem elévülést megszakító hatása.

[32] Arra a nem várt esetre, ha a törvényszék nem tartaná megalapozottnak az elévülési kifogást, továbbra is hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint a felperes sérelemdíj igényének összege eltúlzott mértékű.

[33] Amennyiben a felperes által felsorolt alperesi magatartások valóban sértették is a felperes személyiségi jogát (testi épséghez és a becsülethez való jogát), ez a sérelem - álláspontja szerint - nem olyan mértékű, amely miatt a felperest sérelemdíj illetné meg, főleg nem 800.000 Ft összegben. (BH2016. 9.241.)

[34] A felperes nem adta elő, hogy a kapcsolatuk mindig is viharos volt, amelynek során több alkalommal ő maga provokálta az alperest, szította a feszültséget közöttük. Erre

tekintettel a leírt alperesi magatartásokban nagy közrehatása volt magának a felperesnek is, aki jelen perben lényegében a saját felróható magatartására is hivatkozik. Ezt támasztja alá az is, hogy mintegy egy éven keresztül a felperes semmit nem tett az általa most sérelmezett helyzet megszüntetése, megváltoztatása érdekében, minden sérelmezett alkalom után együtt maradt az alperessel.

[35] Megjegyezte továbbá, hogy a leírt alperesi magatartások a felperesnél hosszú távon sem jártak túl nagy negatív hatással, felperes ugyanis a provokatív, feszültséget szító magatartását a mai napig folytatja az alperessel szemben.

[36] A bíróságnak a jogsértés súlyossága körében értékelni kell, hogy a jogosultnak mely személyiségi joga, milyen sérelmet szenvedett el, illetve az alapul szolgáló jogsértés milyen sérelmet vagy hátrányt idézett elő. Felperes azonban nem részletezte keresetében, hogy az általa sérelmesnek tartott alperesi magatartások közül melyik miképpen és mennyiben sértette az ő becsületét.

[37] Felperes álláspontja szerint a kereseti kérelem tekintetében az elévülés még nem következett be a kereset benyújtásakor. Azt nem vitatta, hogy a Ptk. szerinti elévülés idő 5 év, de hangsúlyozta, a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése a sérelemdíj tekintetében kifejezetten rendelkezik arról, hogy a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy csak a jogsértés tényét kell bizonyítani.

[38] Előadta, a büntethetőség elévüléséről a Btk. 26. § (1) bekezdése rendelkezik, amely szerint a büntethetőség - a kivételektől eltekintve - a büntetési tétel felső határának megfelelő idő, de legalább öt év. Ismeri azonban a Btk. az elévülés félbeszakítását, amelyről már nem tesz említést az alperes. A Btk. 28. § (1) bekezdése egyértelmű: az elévülést félbeszakította a bíróságnak, az ügyészségnek, a nyomozó hatóságnak az elkövető ellen a bűncselekmény miatt fogatosított büntetőeljárás cselekménye. Jelen esetben ez Alperes1 ellen a büntetőeljárás megindítása, a vádemelés, az elsőfokú ítélet voltak. A félbeszakítás napján az elévülés határideje ismét elkezdődik. Tehát az, hogy a bűncselekmény befejezésnek napján elkezdődött az elévülés, nem jelenti azt, hogy a jelen ügyben ez lenne a kezdő időpont, mivel utoljára az ítélet meghozatalakor, de előtte is több olyan büntetőeljárás cselekményt fogatosított a nyomozó hatóság, az ügyészség és a bíróság, amellyel megszakította az elévülést. Éppen ennek alátámasztására indítványozta felperes a kereseti kérelmében a Soproni Járásbíróság B.147/2020. számú büntetőügyének beszerzését. Erre - felperesi álláspont szerint -, csak akkor van szükség, ha az alperes továbbra is azt állítaná, hogy ez nem jelenti azt, hogy a kereset benyújtásakor már elévült a követelés.

[39] A keresetben érvényesített jog nem évülhet el a büntetés elévülése előtt, amelyet pedig a Soproni Járásbíróság 2020. október hó 13-án kelt és 2020. október hó 27-én jogerőre emelkedett ítélete félbe szakított.

[40] Az érvényesített sérelemdíj mértékét illetően hivatkozott arra, nemcsak szóbeli, hanem a rendkívül durva, tetteges folytatólagos bűncselekmény (kapcsolati erőszak) az, ami megvalósítja a személyiségi jogsértést. A büntető ítéleti tényállást tekintve a felperes által kért sérelemdíj összege rendkívül alacsony.

[41] Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította, hogy az alperes azzal a magatartásával, hogy 2016. augusztus hó 4. napján Város1ban, a utca1 utcában az autójából kiszállva megragadta a felperes karját, nyakát, majd a felperes fejét az autó motorháztetőjébe ütötte és a bántalmazással nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket okozott a felperesnek a nyakán, a bal felkarján, a jobb kézfejen és a bal térdén továbbá azzal, hogy az alperes 2016 nyarától rendszeresen bántalmazta, szidalmazta a felperest, majd 2016 szeptemberétől Város2en folytatva a felperes bántalmazását, 2016. november 4-én – amikor a felperes gyermeket várt – az alperes szidalmazta a felperest és dulakodott a felperessel, a közös gyermekük születése után pedig 2017 nyarán agresszív magatartását fokozva az alperes a felperest „kurvának” nevezte, anyai képességét kétségbe vonta és a „világ legszarabb anyjának” nevezte, 2017. július hó 1. napján az város1-i otthonukban az alperes egy rattan székkal hátra vágta a felperest, aminek következtében a felperes zúzódásokat, bevérzéseket szenvedett, továbbá 2017. augusztus 12-én éjszaka az alperes az város2i lakás hálósobájába rángatta a felperest, nagy erővel az ágyra dobta, aminek következtében az ágy tartórácsa beszakadt, és felperes sírva kérte, hogy ne bántsa, mire az alperes azt mondta, hogy „fogd be a pofádat büdös kurva, most baszni fogunk”, megsértette a felperes személyiségi jogát, az alperes magatartása következtében sérült a felperes testi épsége és becsülete.

[42] Kötelezte az alperest a felperes javára 800.000 Ft összegű sérelemdíj megfizetésére.

[43] A felperesnek az ezt meghaladó sérelemdíj iránti követelését elutasítva marasztalta az alperest a felperes 200.000 Ft perköltségének, valamint 72.000 Ft feljegyzett eljárási illeték megfizetésében.

[44] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által érvényesített igény bűncselekményből eredő kár megtérítése. Ezen igény elévülése pedig nem következik be addig, amíg a károkozó bűncselekmény miatti büntethetősége el nem évül, ezért, a büntetőeljárási cselekmények a büntethetőség elévülését félbeszakítják, ezzel a polgári jogi igény elévülési ideje is meghosszabbodik. [BH2009. 366. Legf. Bír. Gfv.IX.30.128/2008.].

[45] Rögzítette, sem az 1959. évi IV. tv (rPtk), sem a Ptk. nem ismeri a „bűncselekménnyel okozott kár” deliktualis törvényi tényállását. Az alperessel szembeni polgári perben nem a „bűncselekménnyel okozott kár” a követelés jogalapja. A polgári jogi felelősség akkor állapítható meg, ha annak alapvető törvényi feltételei fennállnak, függetlenül attól, hogy az adott károkozó magatartás bűncselekmény törvényi tényállását is megvalósítja. (EBD2013. G.8. elvi döntés, BH2013. 7., IH2013. 106., BDT2012. 2727., BDT2012. 2724.).

[46] A bűncselekményt is megvalósító károkozásból származó igény elévülése kérdésében az elévülés megszakadása szempontjából a polgári jogi szabályokat kell alkalmazni (BH2011.101., Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.114/2011/4.).

[47] A bűncselekménnyel okozott kár megtérítésére irányuló igény érvényesíthetőségének határidejét az adott bűncselekmény és nem a konkrét elkövető büntethetőségének elévülési ideje határozza meg.

[48] A büntetőeljárás során tett büntetőjogi intézkedések a polgári jogi elévülési határidőt nem szakították meg (eltérően a BH2009. 366. számú döntésben foglaltaktól). A büntetőjogi intézkedések kizárólag a büntethetőség elévülését szakították meg. (BDT2015. 3364. Szegedi Ítéltábla Gf.III.30.413/2014/2.).

[49] A bűncselekménnyel okozott kár nem önálló kárfelelősségi alakzat, a bűncselekményt is megvalósító magatartás csak akkor eredményez kártérítési felelősséget, ha a felelősség polgári jogi feltételei fennállnak (BDT2022. 4483. Pécsi Ítéltábla Pf.V.20.082/2021/3.).

[50] A vagyoni hátrány az elévülés szempontjából akkor minősül bűncselekménnyel okozott kárnak, ha a büntetőügyben eljáró bíróság jogerős ítéletével a károkozó bűnösségét kimondta, és a döntés hatálya a büntetőeljárásban sértettként részt vett károsultra kiterjed. (BDT2015. 3343. Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.20.543/2014/4.).

[51] A bűncselekmény elévülését csak azok az - ügy előbbre vitelét célzó, tehát érdemi - eljárási cselekmények szakítják félbe, amelyek ténybeli alapja azonos az utóbb vád tárgyává tett cselekmény ténybeli alapjával (tárgyi feltétel); illetve amelyek meghatározott személy - a későbbi vádlott - ellen, a fentebb említett tények bekövetkezésében, előidézésében játszott szerepének a tisztázására irányulnak (személyi feltétel).

[52] E feltételek együttes teljesülése esetén az elévülés attól függetlenül félbeszakad, hogy a büntetőeljárás megindítására a későbbi vádlott, ismeretlen személy vagy más ismert személy ellen került-e sor; illetve, hogy a vádlottal szemben a bűncselekmény megalapozott gyanújának közlése, gyanúsítottkénti kihallgatása megtörtént-e (BH2007. 363., BH2012. 278.).

[53] A töretlen bírói gyakorlat szerint az idézésnek a kiadása, a tárgyalás megtartása - ideértve a bíróság kizárásról szóló döntés előtti eljárási cselekményeket is - az elévülés félbeszakítását eredményezi. Azonban a tárgyalási időpont meghatározásának, a kitűzésnek nincs elévülést félbeszakító hatása, ha azt nem követi az idézések és értesítések kibocsátása [BH2003. 99.]. Hosszú ideje egységes a gyakorlat abban is, hogy az ismételt, de hatókörét tekintve tartalmilag megegyező intézkedések már nem szakítják félbe az elévülést (BJD 2493.).

[54] Bűncselekménnyel okozott kár esetén a polgári jogi kártérítési igény és így a személyiségi jog megsértéséből eredő sérelemdíj iránti követelés is a kárt okozó bűncselekmény Btk.-ban meghatározott büntethetőségének elévülési ideje, azaz a büntetési tétel felső határának megfelelő idő alatt érvényesíthető, ha ez az időtartam öt évnél hosszabb. Az alperes terhére jogerősen megállapított bűncselekmény [a Btk. 212/A. § (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő kapcsolati erőszak bűntette] büntetési tételének felső határa három év. A perbeli esetben így az elévülési határidő a magánjogi követelés vonatkozásában öt év volt,

és így a legutolsó elkövetett cselekménytől (2017. augusztus 12.) számítva a keresetlevél előterjesztéséig (2022. október 26.) az öt év letelt (2022. augusztus 12.).

[55] Ekörben az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, a perbeli jogvitában eldöntendő jogkérdés, hogy a jogerős büntető ítélettel befejeződött büntető ügyi bírósági eljárás a magánjog jogszabályi rendelkezései alapján is megszakította-e a személyiségi jog megsértésén alapuló követelés elévülését az alperessel szembeni büntető bírósági eljárásban történt büntetőigény érvényesítése, ha a büntető bíróság eljárást befejező jogerős érdemi határozatot hozott végrehajtási cselekmény alkalmazása mellett.

[56] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a büntető ügyben eljáró bíróság végrehajtási cselekmény alkalmazásával (részletfizetés a jogerősen kiszabott pénzbüntetésre) bűncselekmény elkövetését megállapító jogerős ítélete megszakította a per tárgyát képező magánjogi követelés elévülését.

[57] A sértett számára „a bíróság”, mint egységes egész jelenik meg, amelynek képesnek kell lennie a bűncselekménnyel okozott sérelmeket is elbírálni, más eljárás kezdeményezése nélkül. A polgári jogi igény büntetőbíróság előtti érvényesítését így olyannak kell tekinteni, mintha a magánfél, mint felperes a terhelttel, mint alperessel szemben a bíróság előtt keresetet terjesztett volna elő.

[58] Azon sértettek ügyében, ahol a büntetőeljárás már jogerősen befejeződött és a bűncselekménnyel okozott kár, illetve sérelemdíj megtérítése iránti igényüket polgári jogi igényként a büntetőeljárásban nem érvényesíthették jogszabályi tilalom miatt, amennyiben polgári pert indítanak a jogerős büntetőítélet alapján az elkövetővel, mint alperessel szemben, úgy ebben az esetben a jogerős büntető ítélet végrehajtása a magánjogi elévülést megszakító körülménynek kell, hogy számíton.

[59] A jelen ügy felperese egy jogerős büntetőjogi felelősséget megállapító ítélettel befejeződött büntetőeljárás sértettjeként indított személyiségi jogi pert a büntetőeljárás terheltjével, mint alperessel ellen, amely büntetőeljárásban a Be. jogszabályi tilalma folytán nem volt érvényesíthető a személyiségi jog megsértése miatti követelés, ezért ebben az esetben a jogerős büntető ítélet végrehajtása a személyiségi jog megsértésén alapuló magánjogi követelés elévülését megszakító körülménynek számít.

[60] A büntetőügyben eljáró bíróság által megállapított tényállás felhívásával történt meg emiatt az ítélet rendelkező részében a személyhez fűződő jog megsértését megállapító alperesi magatartás meghatározása az alperes elévülési kifogásának elutasításával.

[61] Álláspontja szerint a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében írt, a jogsértés súlya és annak a felperesre gyakorolt hatása indokoltta tette a 800.000 Ft összegű sérelemdíj megállapítását az ítélet meghozatala idején irányadó értékviszonyok alapján.

[62] Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a megállapítási, nem meghatározható pertárgyértékű felperesi kereset illetékalapja 600.000 Ft, ami nem haladta meg a sérelemdíj iránti felperesi kereset 800.000 Ft összegű illeték alapját, így a valódi tárgyi

keresethalmazatban előterjesztett felperesi keresetek illetékalapja 800.000 Ft, amely illetékalap szerint az elsőfokú peres eljárás illetéke 48.000 Ft.

[63] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes fellebbezett, melyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és felperes első- és másodfokú perköltség viselésére kötelezését kérte.

[64] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a személyiségi jog megsértéséből eredő sérelemdíj iránti követelés is a kárt okozó bűncselekmény Btk-ban meghatározott büntethetőségének elévülési ideje, azaz a büntetési tétel felső határának megfelelő idő alatt érvényesíthető.

[65] Ezzel szemben helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli esetben az elévülési határidő a magánjogi követelés vonatkozásában öt év volt és így a legutolsó elkövetett cselekménytől (2017. augusztus 12.) számítva a keresetlevél előterjesztéséig (2022. október 26.) az öt év eltelt (2022. augusztus 12.).

[66] Téves az a amegállapítás is, miszerint a büntető ügyben eljáró bíróság végrehajtási cselekmény alkalmazásával bűncselekmény elkövetését megállapító jogerős ítélete megszakította a per tárgyát képező magánjogi követelés elévülését.

Mindezek alapján tévedett az elsőfokú bíróság azzal, hogy az alperes elévülési kifogását elutasította, a jogsértés tényét megállapította. Az elsőfokú ítélet az elévülésre vonatkozó anyagi jogszabályok téves értelmezésén alapul, sérti a Ptk. 2:51. § a) pontját, 2:52. § (2) bekezdését, 6:22. § (1) és (2) bekezdését, 6:532. §-t, 6:533.§ (1) bekezdését, 6:522. § (2) bekezdését és a 6:25. § (1) bekezdés c) pontját.

[67] Megismételte azt a első fokú eljárásban is képviselt álláspontját, miszerint a sérelemdíjra vonatkozó igény elévülési jellegű, az elévülési ideje 5 év, mely a követelés esedékessé válásától, a jelen esetben a jogellenes állapot befejezésének napján kezdődött el, azaz 2017. augusztus 12. napján, ezért a felperes igénye 2022. augusztus 12. napján elévült.

[68] Hangsúlyozta, hogy a felperes nem bűncselekménnyel okozott kárt érvényesít vele szemben, hanem a személyiségi jogai megsértésére tekintettel sérelemdíj iránti igényt, melyből következően a perbeli esetben a Ptk. 6:533. § (1) bekezdése nem alkalmazható, így az abban írt elévülési szabályok sem.

[69] Az elévülési idő kizárólag a Ptk. 6:25. § (1) bekezdésében írt okokból szakadhatott volna meg, ilyen okok azonban a jelen esetben nem állnak fenn.

[70] A követelés elévülésén túl sérelmezte a felperes sérelemdíj iránti igényének eltúlzott mértékét. Előadta továbbá, hogy amennyiben valóban megsértette volna a felperes személyiségi jogát, ez a sérelem nem olyan mértékű, mely a felperest sérelemdíjra, konkrét esetben 800.000.- forint összegű sérelemdíjra jogosítaná. A felperes által előadott tényállás hiányos, abban a felperes nem adta elő, hogy az alperessel való kapcsolatuk mindig is viharos

volt, melynek során több alkalommal a felperes provokálta, így nagy közrehatása volt a tényállás szerinti magatartásokban a felperesnek is. Ezt támasztja alá, hogy a felperes egy éven keresztül semmit nem tett a sérelmezett helyzet megszüntetése érdekében, együtt maradt az alperessel. Ebből pedig az következik, hogy a felperes a jogsértéseket nem ítélte súlyosaknak. A felperes a provokatív magatartását mai napig folytatja alperessel szemben.

[71] A sérelemdíj összegszerűsége vonatkozásában hivatkozott a BH2019.268. számú eseti döntésre is, mely szerint a sérelemdíj fizetésre kötelezett vagyoni viszonyai a sérelemdíj összegének mérlegeléssel történő meghatározása során figyelembe vehetők. Ebben a körben utalt arra, hogy munkaviszonya, havi rendszeres jövedelme nincs. A résztulajdonát képező cég 1 Kft. „fa.” felszámolás alatt áll, abból jövedelme nem származik. Szülei tulajdonát képező ingatlanban él, a szüleivel egy háztartásban. A gyermektartásdíjat is családja támogatásával tudja megfizetni. Egy a NAV által lefoglalt gépjármű tulajdonnal, illetve a felperessel közös telek ingatlannal rendelkezik, mely utóbbinak az értékesítéséhez a felperes nem járult hozzá.

[72] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben történő marasztalását kérte.

[73] Előadta, hogy az alperes személyiségi jogot sértő magatartása nem lehetett vitatott és az sem, hogy az bűncselekmény útján valósult meg, figyelemmel a Soproni Járásbíróság B.147/2020/8. sorszámú, alperes bűnösségét megállapító ítéletre.

[74] A Ptk. 252. § (2) bekezdése szerinti jogsértés tényének bizonyítása megtörtént a büntető eljárásban. hivatkozott a Ptk. 6:533. § (1) bekezdésére, a Btk. 26. § (1) bekezdésére, valamint a 28. § (1) bekezdésére és vitatta, hogy az elsőfokú bíróság bármilyen jogsértést elkövetett volna.

[75] A sérelemdíj összege álláspontja szerint alacsonyabb, mint amit a ténylegesen okozott sérelem indokolna.

[76] Állította, hogy az alperes jólfizető szakmával, bejelentett jövedelemmel, bérelt ingatlannal rendelkezik, miközben folyamatosan gépjárművel jár, ezért a sérelemdíj összegét nem indokolt csökkenteni.

Arra az esetre, ha az elsőfokú ítélet megváltoztatásra kerülne, kérte az alperes által felszámított ügyvédi munkadíj jelentős csökkentését figyelemmel a pertárgyértékre és a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységre.

[77] A fellebbezés alapos.

[78] Az elsőfokú bíróság a perben irányadó tényállást megfelelő körben feltárta, azt helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetése azonban - az alperesi elévülési kifogás alaptalanságát illetően - téves.

[79] A bűncselekményből eredő kárnak - figyelemmel a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012 évi C. törvény (Btk.) értelmező rendelkezései 16. és 17. pontjára, az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi állásponttal szemben - a Ptk. 6:533. § (1) bekezdése vonatkozásában a vagyonban bekövetkezett értékcsökkenés (a tényleges kár: *damnum emergens*), és a „vagyonhiány” (polgári jogi értelemben elmaradt haszon: *lucrum cessans*) minősül. Ezen felül a Ptk. 6:533. § (1) bekezdése szerinti, kizárólag a kárkötelmet érintő, az elévülésre vonatkozó szabály csupán akkor, és csak akkor hatályosulhat, ha a kár, vagyonhiány az adott büntetőjogi törvényi tényállás megvalósulhatóságának elengedhetetlen (*conditio sine qua non*) eleme.

[80] A Ptk. 6:522. § (1) bekezdés alapján a károkozó a károsult teljes kárát köteles megtéríteni. A (2) bekezdés értelmében a teljes kártérítés körében a károkozó köteles megtéríteni a) a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést, b) az elmaradt vagyonhiányt és c) a károsultat ért vagyonhiányok kiküszöböléséhez szükséges költségeket.

[81] A Ptk. 2:53. § szerint, aki személyiségi jogainak megsértéséből eredően kárt szenved, a jogellenesen okozott károkért való felelősség szabályai szerint követelheti a jogsértőtől kárának megtérítését. A jogszabályhely kizárólag a személyiségi jogsértés vagyonhiány jellegű következményeiről rendelkezik, a kártérítési felelősség megállapításához tényállási többletlem bizonyítása, a személyiségi jogsértés által okozott vagyonhiány fennállása is szükséges.

[82] A Ptk. 2: 51 § és 2:52. § szakaszaiban foglalt rendelkezések a személyiségsértéseket megelőző, azokat büntető, az okozott sérelmet, hiányt lehetőség szerint kiküszöbölő, pótló céllal, funkcióval bíró, a személyiségsértés lehetséges következményei és egyben személyiségvédelmi eszközök is.

[83] Bár kétségtelen, hogy a sérelemdíjat – és csak azt, azaz az objektív szankciókat illetően nem – illetően utal a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése a kártérítési felelősség általános szabályaira, de ebből nem következtethető, hogy a Ptk. 6:533. §-a lehetőséget adna arra, hogy az adott alany büntethetősége elévülését megszakító büntetőeljárás cselekmények egyben a személyiségvédelmi igények elévülését is megszakítsák, mivel a Ptk. az adott bűncselekmény és nem a konkrét elkövető büntethetőségének elévülési idejéhez kapcsolja az igény polgári jogi értelemben vett elévülését.

[84] A felperes által érvényesített, személyiségi jogsértés megállapítására és sérelemdíj megfizetésére irányuló igény nem minősül bűncselekményből eredő, vagyonban/elmaradt haszonban megnyilvánuló kárigénynek.

[85] Akit személyiségi jogában megsértenek a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésében meghatározott objektív, azaz felróhatóságtól független szankciók alkalmazására irányuló igényt terjeszthet elő keresetében. A jogszabály külön kiemeli, hogy az elévülési időn belül jogosult ilyen igény előterjesztésére. Az elévülési idő alatt pedig a Ptk. Hatodik könyvének IV. fejezetében kifejtett öt éves általános elévülési időt kell érteni és nem érvényes rá a Ptk. 6:533. § (1) bekezdése szerinti speciális rendelkezés.

[86] A felperes a vele szemben elkövetett személyiségi jogsértés megtörténtének megállapítását, valamint az alperes sérelemdíjban való marasztalását kérte, melyekre így az általános öt éves elévülési idő vonatkozik.

A sérelemdíj kapcsán hangsúlyozza az ítéltábla, hogy dogmatikailag az sem minősül kárnak és így bűncselekményből eredő kárnak sem. A sérelemdíj a személyiségi jogok megsértésének közvetlen kompenzációja, illetve pénzbeli elégtételt jelentő magánjogi büntetés. (Vékás Lajos/Gárdos Péter szerkesztette: Nagykomentár a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényhez)

[87] A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítés szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges.

[88] A jogszabály azonban csak utalást tartalmaz a kártérítési szabályok – bizonyos korlátok közötti – alkalmazására a sérelemdíj vonatkozásában. Ettől azonban a sérelemdíj nem veszíti el kompenzációs, magánjogi szankció minőségét és nem válik vagyoni kárrá.

[89] Mindezek alapján a felperes által keresetében érvényesített mindkét követelés – személyiségi jogsértés megállapítása és sérelemdíj iránti igény - vonatkozásában az általános elévülési idő és az ahhoz kapcsolódó részletszabályok alkalmazandóak.

[90] A Ptk. 6:22. § (2) bekezdése értelmében az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé válik. Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a jelen esetben a személyiségi jogsértést megvalósító utolsó magatartás megvalósításakor, azaz 2017. augusztus 12. napján kezdődött el az elévülés.

[91] Arra is helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy az elévülés nyugvására senki sem hivatkozott, így azzal érdemben nem kellett a bíróságnak foglalkoznia.

[92] Ehhez képest az elévülés megszakadása mellett érvelt a felperes.

[93] A Ptk. 6:25. § (1) bekezdése szerint az elévülést megszakítja a) a tartozásnak a kötelezett részéről történő elismerése, b) a kötelelem megegyezéssel történő módosítása és az egyezség, c) a követelés kötelezettel szembeni bírósági eljárásban történő érvényesítése, ha a bíróság az eljárást befejező jogerős érdemi határozatot hozott, vagy d) a követelés csődeljárásban történő bejelentése.

[94] A jelen eljárásban releváns c) pontra hivatkozással azonban az elsőfokú bíróság helytelenül jutott arra a jogkövetkeztetésre, hogy a büntető bíróság eljárása, azon belül is a büntető ítélet végrehajtása érdekében foganatosított eljárási cselekmény alkalmas a személyiségsértésre alapított követelések elévülésének megszakítására, hiszen a felperes az igényt a büntető eljárásban nem érvényesítette.

[95] Mindezek alapján megállapítható, hogy a felperes kereseteinek tárgyait képező követelése 2022. augusztus 12. napján elévültek, az a 2022. október 26-án érkezett kereseteket tartalmazó keresetlevéllel bírósági úton már nem érvényesíthetők.

[96] Észlelte az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét tévesen határozta meg.

[97] A Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontjaiban foglalt igények egymással és a Ptk. 2:52. §-ában foglalt sérelemdíjjal egy keresetlevélben érvényesítve – figyelemmel a Pp. háromtagú pertárgy fogalmára (tényállítás, jogállítás, kérelem) – a Pp 173. § (1) bekezdése szerinti valódi tárgyi keresethalmazatot alkotnak.

[98] A Pp. 21. § (1) és (5) bekezdése szerint a per tárgyának értéke a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értékével egyezik meg. Ha egy vagy több fél a perben több követelést, illetve jogot érvényesít, a pertárgyérték számítása során ezek értékét össze kell adni.

[99] Korábban az eljárási illeték számítása szempontjából is egyértelmű volt, hogy meghatározható perértékű ügyekben az Itv. 39. § (2) bekezdése és 40. § (1) bekezdése alapján az eljárás tárgyának értéke – amely az illetékszámítás alapja – az egyes keresetek pertárgyértékének összege. Ugyanakkor az Itv. 39. § (3) bekezdésében megjelölt, önálló, meg nem határozható pertárgyértékű keresethalmazat esetén az illetékalap – a kapcsolódó jogszabályi rendelkezésekből következően – nem volt többszörözhető. Együttes érték számítására csak meghatározható pertárgyértékek esetén kerülhetett sor, ennek oka az Itv. speciális szabályozása volt, amely nem a per tárgyának, hanem az eljárás tárgyának értékéről szólt. Meg nem határozható pertárgyértékű kereset(ek) és meghatározható pertárgyértékű kereset(ek) valóságos tárgyi halmazata esetén úgy a kommentárirodalom, mint a bírói gyakorlat az együttes értékszámítás lehetőségét épp a Pp. (per tárgyának értéke), illetve az Itv. (eljárás tárgyának értéke) fogalom használatának különbözősége okán zárta ki. (Nagykommentár a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényhez. Szerk.: Wopera Zsuzsa, a Pp. 21. §-ához fűzött magyarázat; EBH1999.94.; CKOT2018. június 20. és 21. napi 41. sz. állásfoglalás).

[100] A jogalkotó az Itv. 39. § (1) bekezdésének szövegezését a 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-ával összhangba hozta a Pp. 21. § (1) és (5) bekezdésében foglalt per tárgyának értéke fogalommal, a 2020. január 1. napjától hatályos szöveg szerint az illeték alapja a per tárgyának értéke.

[101] A fentiekből következően valóságos keresethalmazat esetén figyelemmel az Itv. 39. § (2) bekezdésére és 40. § (1) bekezdésére, az egyes önálló keresetek pertárgyértékei egybeszámításával kell az illeték alapját meghatározni.

[102] A jelen perben két önálló kereset képezett valóságos tárgyi keresethalmazatot: a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontjára alapított, valamint a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerinti sérelemdíj iránti igény.

[103] A Ptk. 2:51. § (1) bekezdésére alapított keresetknél (objektív igények) az Itv. 39. § (3) bekezdés b) és c) pontja szerint a törvényszék előtt indult elsőfokú peres eljárásban, illetőleg az ítéltábla előtti fellebbezési eljárásban a pertárgy értéke keresetenként 600.000 Ft. Emellett a felperes 800.000 Ft sérelemdíj iránti igényt is érvényesített, így az elsőfokú eljárásban az illeték alapja összesen 1.400.000 Ft. A megváltoztató rendelkezés folytán a felperes teljes egészében pervesztes lett. Ebből következően a felperesnek az állam javára 84.000 Ft kereseti illeték fizetési kötelezettsége áll fenn.

[104] A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú ítéletet - a Pp. 376. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül elbírálva – a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította, erre tekintettel pedig mellőzte az alperes perköltségben történő marasztalását.

[105] A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperest kötelezte a bírósági meghagyás elleni ellentmondás illetékén felül az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 39. § (3) bekezdése, 42.§ (1) bekezdésének a) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján a kereseti és a fellebbezési illeték megfizetésére.

[106] Köteles továbbá a felperes megfizetni az alperes ügyvédi munkadíjból álló első és másodfokú perköltségét. Az alperes Pp. 81. § (1) és (5) bekezdése szerint költségjegyzék nyomtatvány útján felszámított, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerinti első és másodfokú, ügyvédi munkadíjból álló perköltségének összegét az ítéltábla az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelte figyelemmel az ügy jogi megítélésének egyszerűbb voltára, az eljárás időtartamára, a tárgyalásokon való jelenlétre, azaz a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységre. Mindezeket mérlegelve az elsőfokú perköltséget 100.000 forint + ÁFA, azaz 127.000 forintban, a másodfokú perköltséget pedig a felszámított összeggel egyezően 50.000 forint + ÁFA, 63.500 forintban állapította meg. Kötelezte ezért az ítéltábla a felperes mindösszesen 140.500 forint első és másodfokú perköltség megfizetésére.

Győr, 2023. október 9.

Dr. Lezsák József s. k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke / előadó bíró

bíró

bíró